

Í Sundalagnum ein sólskinsdag

Røða, sum Guðrið Helmsdal Nielsen helt í samband við setanina av sundalagsstevnuni síðsta sunnudag.

Her, hesar dagar, verður ein livandi myndaveftur av yðjandi fólkalívi uppá heilt stutta tíð vovin inn í eina frammanundanlagda renning av kanska heldur einsháttaðum gerandisdögum.

„Í Sundalagnum ein sólskinsdag, tá komið er út á várið og vindur fer yvir grønandi flag, av stað, av stað, at fagna tí nýggja ári.“

Hesin sangurin hjá Rikard Long kann óivað við fullum rætti sigast at vera eyðkennislag fyri ta stevnu, ið her verður hildin — á hesum stað, á fagrustu árstíð, »tá komið er út á várið« —.

Vársins fyrsti boðberi, tjaldrið, hevur longu í drúgva tíð frøtt oyru og hjørtu við sínum perlandi »klippi« — nú er lýðka komin í luftina — einstakir

summarkendir sóldagar og kálvkniggjað smálomb, jarm og fuglasongur.

Ein hevur ilt við at fata ørkymlandi upplýsingar um livshóttandi radioaktivar geislingar í rúmdini. Ilt við at skilja, at lívið bert tykist at vera eitt darrandi andarhald í eini illa hóttari verð — har kreftir leika, ið menniskjan valla hevur tam-arhald á.

Fáur man tora at rósa sær av at skilja ein slíkan veruleika.

Men duld eru døpur mein, og tað er ikki í hesi løtu, ei heldur idag ella í næstu framtíð, at hjáárinini av slíkari hending koma í ljós-

mála. Tí har, sum ein skriða er lopin, er onnur væntandi, men vit vita tibetur ikki nær.

Alvæl man tað vera ein happur Harri ið ræður, men tað ger framvegis onki, um vit við varsemi og umhugsni hjálpa honum at varðveita og uppbyggja liv, ið er vert at liva á okkara stóðugt niðurarvaðu, livandi gongustjørnu, jørðini.

Vit eiga alsamt at stóða á og dvølja í løtuni, hon ber ævinleikan í sær. Eiga at nýta sinn og sansir til at gáa eftir einari størri ætlan við lótuverkinum.

Burtur úr nøkrum hugleiðingum hjá Sverra Patursson frá

Guðrið Helmsdal Nielsen setti sundalagsstevnuna

1944 viul eg lesa hesar reglur: — »Ein dagin — tað var í fjør, at eg, sum viðhvørt eg plagi, var at kanna fugl í markini — hitti ein einsamallan mann uppi í haganum.

Hann hevði sett seg undir ein stóran stein uppi í eini grønari brekku. Hann sat sum í tonkum og leit út yvir hitt sölgylda landslagið, sum var niðri undir honum og frammanfyri. Kotinum hevði hann latið seg úr, og hugvuna hevði hann tikið av høvðinum, tí tað var ein føroyskur summardagur av tí rætta slagnum — stilt og lýtt, og hinu megin fjørðin flutu oyggjarnar í tí ljósa pollamjörkanum sum fógur ævintýrlond.

Tað barst fyrri mær, sum at hesin maðurin mundi hava sitið har eina langa løtu, og at hann ætlaði at sita har eina langa løtu aftrat. Tað var næstan, sum hann var sambundin við náttúruna har uppi, við landslagið, við fuglanna látur og við angan av teimum smáu fjalla-blómunum. Tað tóktist sum hann sat væl og var væl hýrður og ikki kendi nakað sakt — sum at hann hevði søkt seg niður í hin heilaga og fullfiggjaða friðin.

Mangt undarligt kann renna fram fyrri okkum. Eg kom til at hugsa, at hetta var eingin maður, einki menniskja, hetta var hin ævilliga friðurin, og at her vildi hann verða

sitandi sælur og eydnuríkur aldur og allar ævir.

Hvør var so hesin maðurin, tí maður var tað.

Jú, tú sást hann aldrin á røðarapallum, hann skrivaði ikki bókur og skrivaði ikki bløð, og hann setti ongur stórar fyrtekur í gongd.

Hann var ein av teimum stillu í landinum, ein sum ikki hoyrdist í rópandi mannfjöld.

Hann var ein av tí litla flokkinum í okkara landi, sum vit kunna kalla *tær fjaldur Føroyar*, ein av teim stillfarandi monnum og kvinnum í Føroyum, sum so stillfarandi teirra liv er, tó eru ta saltið, sum heldur hina føroysku fólkasálina frá at spillast.

Tú manst hava hitt onkran av hesum fólkinum, mann ella kvinnu, ymsastaðni í okkara bygðum, ikki bara úti í náttúruni, og tá vilt tú hava skilt, at soleingi vit eiga hetta siðiliga, ærliga og stillfarandi fólkið, er eingin vandi við at vit skulu fara siðmenniliga á húsagangi, um mangar ferðir kann siggja dapurt út.«

Men har ið vit er svørd og tol er skjöldur, har man røkkast fram á tað mál, ið røkkast skal fyrri hin einstaka.

Við hesum orðum vil eg ynskja eina framhaldandi góða stevnu.

Dansk Plejerforening á Føroyavitjan

Dagliga leiðslan í Dansk Plejerforening er í hesum dögum í Føroyum og heldur fundir. Talan er bæði um fakfelagsligar- og fakligar fundir.

Mong evni hava verið umrødd á hesum fundum. Millum annað um tørvin á sjúkrarektarum í Føroyum og Danmark. Eisini varð nógv talað um eitt nýtt álit frá lögsmálaráðnum um tvangsviðgerð av sálarliga sjúkum.

Á teimum fakligu fundunum hava limir felagsins talað um innihald í komandi sáttmálanum, lónarviðurskipti og arbeiðsumstøður. Danskú gestirnir komu mánadagin og fara niður aftur við flogfarinum í dag.

tór.